

Den kämpande tron

Predikan i Gustaf Adolfskyrkan 2 sönd i fastan, 5 mars 2023 av Arne Wikström

Det är kanske fler än jag som kom mer ihåg ett eller annat roligt bröllopstelegram. Ett som jag hörde i min ungdom tyckte jag och mina vänner var särskilt lustigt. Det var från moster Malin till det unga brudparet. Så lydande:

- Livet är en strid önskar moster Malin

Ja, jag har skrattat åt telegrammet mer än en gång, men egentligen är det inget att skratta åt. För visst har hon rätt, moster Malin. Livet är en strid! På flera fronter!

Och som om det inte räckte med kampen för tillvaron och för att relationerna ska hålla, så tar dagens tema upp den kämpande tron. Det kan kännas krävande. För det är inte alltid som vi orkar ”kämpa trons goda kamp” (1 Tim 6:12) så kraftfullt och helhjärtat som vi ville. Kanske är det fler än jag som har känt sig misslyckad i den kampen. Det kan lätt få till följd att man underkänner sin tro och kanske ifrågasätter hela sitt kristna liv.

Det evangelium, den glada nyhet, som vi idag behöver bli påmind om är att Herren Jesus har kämpat och gjort allt som behövs för oss. *Han fullgjorde vad vi borde och blev vår rättfärdighet. Han avvände vårt elände för båd tid och evighet. Han förvärvade att vi ärvde ljus och frid och salighet.* (Ps 147:2)

Det är till Jesus vi ska kämpa oss fram till. Som kvinnan med nardusflaskan i evangelietexten. Hon tog mod till sig, trotsade omgivningens blickar och beska kommentarer, och kämpade sig fram till Jesus. Han såg kvinnan som den hon var. Och på samma sätt ser han på oss när vi nalkas honom.

Människorna vi möter i texterna i dag är inga andliga superhjältar. Profeten Elia verkar ha drabbats av en utmattningsdepression. Och kvinnan i evangeliet bara gråter vid Jesu fötter. Hennes bön är ordlös. Men dessa människor har tagits

med i vår heliga skrift till tröst för alla oss som stundom känner sig lika svaga och darriga och som ibland inte vet hur de ska formulera sin bön.

Hur ska vi orka? Hur ska vi härda ut? Vad ger oss mod att orka leva vidare? Hur ska vi orka med livets strid?

Det står om Mose i Hebr (11.27) att han höll ut *därför att han liksom såg den Osynlige*. Jag tror att Mose är en hemlighet på spåren. Att se något mer än det som vi ser med våra fysiska ögon.

Det finns en berättelse i GT om profeten Elisha. Landet hotades av fiender. En natt belägrades huvudstaden. När Elishas tjänare vaknade på morgonen och såg att hela staden var omringad av en stor truppstyrka med hästar och vagnar så blev han helt förskräckt. Och nu läser jag innantill:

”Ack, Herre, vad ska vi ta oss till?” ropade han. Elisha svarade: ”Var inte rädd. Det är fler på vår sida än på deras.” Och han bad: ”Herre, öppna hans ögon, så att han ser!” Då öppnade Herren tjänarens ögon, och han såg att berget var fullt av hästar och vagnar av eld kring Elisha. (2 Kung 6:15-17)

En himmelsk här fanns där till deras beskydd! Berättelsen slutar med att fienderna bjuds på en festmåltid av kungen och sedan fick de gå hem. Detta medförde att kriget tog slut. Det fanns alltså människor före Ghandi och Martin Luther King som trodde på icke-vålds-principen.

Det finns en synlig värld och en osynlig värld. Vi lever i bägge. Ibland glömmar vi bort den osynliga världen. Den syns ju inte. Vi kan bli både trötta och rädda av allt vi ser i den synliga världen. Tjänaren såg bara fienderna runt omkring. Inte underligt att han blev rädd!

Om vi bara ser fienderna som hotar runt omkring och inte ser den osynlige Vännen vid vår sida, ja då är det lätt att tröttna och tappa modet. Men det finns en vän som följer dig vart du än går.

Genom att liksom se denne osynlige vän härdade Mose ut. Han blev 120 år. Först 40 år som prins i Egypten, sedan 40 år som landsflyktig och så 40 år som ledare för ett bångstyrt folk. Han var inte jordens fridsammaste person i sin ungdom, han slog ihjäl en man i vredesmod en gång, men han blev den saktmodigaste mannen på jorden. Gud själv sa så om honom. Visst kunde Mose intyga att livet är en strid. Men han lärde känna en osynlig vän. Och därför kunde han härda ut.

I min ungdom sjöng vi ofta:

Med den Osynlige städs för mitt öga vill jag likt Mose i tron härda ut. Tidens bedrövelser aktar jag föga emot den glädje som aldrig tar slut.

Alla har sin strid. Paulus säger: jag ger inte upp! (2 Kor 4:16) Men, säger han, det är viktigt att vi riktar blicken mot det osynliga och inte mot det synliga. *Det synliga är förgängligt, men det osynliga är evigt.* (2 Kor 4:18). Det synliga runt omkring oss: hus och hem, alla prylar, arbete och inte minst människor som betyder mycket för oss, allt detta kan svepas iväg på ett ögonblick i en oväntad tsunami – flodvåg.

Vi får ingen garanti för livet. Det finns ingen försäkring som täcker. Inte ens en s.k. livförsäkring kan ge oss livet. Livets villkor är osäkra för oss alla. Vi försöker ibland vara lite hurtfriska och sjunga: *En liten tid vi leva här, med mycket möda och stort besvär...*

Det mesta i livet är osäkert. Egentligen är det bara två saker som jag vet säkert. Jag vet att jag har en födelsedag och jag vet att jag kommer att få en dödsdag. Och mellan dessa dagar ligger det som vi kallar livet. Och livet är en strid. I denna strid är jag inte ensam. Du är inte ensam. Det finns en

vän, en osynlig vän, som vill dela villkoren.

1800-talets store predikant Carl-Olof Rosenius sjunger i psalm 251:

*Var jag går i skogar, berg och dalar,
följer mig en vän, jag hör hans röst.
Väl osynlig är han, men han talar,
talar stundom varning, stundom tröst.*

Ibland säger vår vän ett varningens ord. Så att vi inte rusar in i farligheter av olika slag. Det är bara en nära vän som kan ge ett varningens ord som vi lyssnar till. Men mest av allt behöver vi tröst. Tröst för att orka vidare. Att orka en dag till. *Vårt behov av tröst är oändligt* skrev Stig Dagerman i Husmodern 1952. Vår vän *talar stundom varning, stundom tröst.*

Den kämpande tron handlar inte om att kämpa mot Gud. Gud är med oss i kampen. Gud är inte den som är ute för att söka efter våra fel för att sätta dit oss. Vem är din Gud? Christina Lövestam beskriver i psalm 837 (Sv ps 766) att hon tror på en helig och varm Gud, en helande Gud. Och så fortsätter hon

*Jag tror på en Gud som gråter med mig,
när jag gråter och allting är gråt. En
tröstande Gud som kan trösta likt den som
väntar tills gråten gått åt.*

*Jag tror på en Gud som bor inom mig och
som bor i allt utanför. En skrattande Gud
som vill skratta med mig, som lever med
mig när jag dör.*

Mose härdade ut därför att han liksom såg den Osynlige. Vi kan klara av livets strid därför att den osynlige Vännen går med oss.

Vi ber:

*Herre till dig får jag komma, komma precis
som jag är. Inför dig kan jag ingenting
dölja, du vet varje tanke jag bär. Men trots
att du ser all min svaghet och vet att jag är
ett av dina minsta barn, får jag komma
ändå, och jag vet det är så: under allt är
jag älskad av dig. (Psalm 758)*